
Uchwała Nr 13

Palestra 50/3-4(567-568), 298-299

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

czy poszczególnych adwokatów odpowiedzialnością za przewlekłość postępowania w tzw. procesie FOZZ, w którym niebezpieczeństwo przedawnienia karalności stawianych zarzutów w rzeczywistości spowodowane zostało działaniami czy zaniechaniami organów prowadzących postępowanie przygotowawcze i sądu, a w żadnym wypadku obrońców.

Utożsamianie stanowiska obrońców oskarżonej co do niemożliwości wypełniania funkcji obrończych z przyczynami przewlekłości tego postępowania jest przejawem informacji niezgodnej z rzeczywistością i stanowi nadużycie prawa do rzetelnego informowania.

Za szczególnie niedopuszczalne i rażące uznać należy wypowiedzi, w tym przewodniczącego składu sądu, jakoby wypowiedzenie przez oskarżoną pełnomocnictwa było wynikiem jej zмовy z obrońcami. Wypowiedzi takie, stanowiące wynik spekulacji i subiektywnych opinii, nie powinny w żadnym wypadku mieć miejsca. Przypomnieć należy, że swoboda wyboru obrońcy, w tym i wypowiedzenia stosunku obrończego, zagwarantowana jest w art. 42 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a skonkretyzowana w art. 378 § 1 kodeksu postępowania karnego. Decyzja oskarżonego o wypowiedzeniu pełnomocnictwa następuje w drodze jednostronnego oświadczenia i adwokat na jej skuteczność nie ma żadnego wpływu.

Okręgowa Rada Adwokacka w Krakowie – w kontekście tzw. sprawy FOZZ – wyraża sprzeciw wobec przedstawianych propozycji zmian ustawodawczych podyktowanych potrzebami konkretnego procesu w zakresie wydłużenia terminów przedawnienia karalności przestępstw. Wyraża również sprzeciw wobec projektu wprowadzenia kar porządkowych dających możliwość stosowania kary aresztu wobec adwokatów, jako w istocie godzących wprost w prawo do obrony i możliwość jej rzeczywistego wykonywania.

Uchwała nr 13/2005 Naczelnej Rady Adwokackiej z 12 marca 2005 r.

Naczelna Rada Adwokacka – w nawiązaniu do uchwały nr 7 podjętej w dniu 11 lutego 2005 r. – ponownie apeluje do adwokatów i aplikantów adwokackich o wzięcie aktywnego udziału w najbliższych wyborach parlamentarnych.

Obecność członków adwokatury w polskim Parlamencie podniesie powagę Sejmu i Senatu, a przede wszystkim wpłynie pozytywnie na jakość stanowionego prawa. Ochrona interesu publicznego wymaga dobrego i stabilnego prawa stanowionego przez kompetentnych i nienagannych moralnie parlamentarzystów.

Naczelna Rada Adwokacka zwraca się do Okręgowych Rad Adwokackich o udzielenie wsparcia koleżankom i kolegom, którzy podejmą trud kandydowania do polskiego Parlamentu.

Naczelna Rada Adwokacka nie zajmuje stanowiska w kwestii wyboru partii lub organizacji, z jakiej członkowie adwokatury będą ubiegać się o mandat parlamentarzysty.

Stanowisko Ministerstwa Finansów z 18 lutego 2005 r. w sprawie interpretacji przepisów ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług w odniesieniu do czynności adwokackich wykonywanych z urzędu

W związku z pismem z 10 stycznia 2005 r. uprzejmie informuję, że stanowisko przedstawione w piśmie Ministerstwa Finansów z 20 lipca 2004 r. Nr PP3-812-510/2004/AP/7200 BM6 pozostaje aktualne.

Oceny zakresu stosowania przepisów ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) w odniesieniu do czynności wykonywanych z urzędu przez adwokatów należy dokonywać w świetle uregulowań zawartych w art. 8 i art. 15 ww. ustawy, w szczególności pod kątem kryterium decydującym o uznaniu tych osób za podatników podatku od towaru i usług, którym jest samodzielne wykonywanie działalności gospodarczej w rozumieniu art. 15 ust. 2 i ust. 3 pkt 3 tej ustawy.

W przypadku świadczenia przez adwokatów pomocy prawnej z urzędu nie można mówić, że sąd bierze na siebie odpowiedzialność za czynności adwokata. Dodatkowo podkreślenia wymaga fakt, że status prawny, zakres kompetencji, a także odpowiedzialność adwokatów regulują przepisy ustawy z 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 z późn. zm.). Adwokat świadczący pomoc prawną z urzędu nie przestaje być podmiotem podlegającym rygorom wykonywanego zawodu, co oznacza, iż nadal podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, z zasadami etyki lub godności zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Odpowiedzialność zawodowa adwokata, określona ww. ustawą Prawo o adwokaturze, dotyczy zatem wszelkich czynności zawodowych wynikających z zakresu posiadanych przez adwokata uprawnień i brak jest podstaw do uznania, że w przypadku wykonywania tych czynności z urzędu odpowiedzialność mogłaby zostać przeniesiona na zleceniodawcę (np. na sąd).

Dodatkowo należy zaznaczyć, że „sąd” odpowiada za wydany wyrok oraz za zapewnienie np. oskarżonemu prawa do obrony. Natomiast nie ma w przedmiotowej sprawie tożsamości czynności (sądu i adwokata), których odbiorcą jest uczestnik postępowania sądowego, tj. korzystający z tej pomocy prawnej.

Mając na uwadze powyższe, czynności wykonywane przez adwokatów nie korzystają z wyłączenia z zakresu ustawy o podatku od towarów i usług, gdyż niespełniony jest jeden z warunków określonych w art. 15 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy z 11 marca 2004 r. w zakresie odpowiedzialności zlecającego wykonanie czynności za ich wykonanie przez zleceniobiorcę.